

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: توماج- نوشته از شهزاد سردی

اول جون ۲۰۱۱

دیدگاه:

۱۸۷۱-۲۰۱۱ صد و چهلین سال حماسه کمون پاریس

می ۱۸۷۱ :

پاریس در آتش و خون، هفته خونین کمون پاریس، هفته رزم سرنوشت ساز پرولتاریای جهانی. هفته ای که کمون پاریس شکست خورد، اما راه سوسیالیسم را گشود. مشعل فروزان کمون، حکومت کارگران انقلابی پاریس، همچنان الهام بخش مبارزان راه آزادی، برابری و برادری است. اصلاحات کمون، طراوت، مدرنیته و کارآمدی خود را همچنان حفظ کرده است. کمون پاریس به ناباوری ها و بیم و امیدها پایان داد.

امروز ۲۸ مه ۲۰۱۱ صد ها نفر از دوستداران کمون پاریس در پای دیوار کمونارها در گورستان پرلاشز پاریس گرد هم می آیند تا یاد آخرین کمونارها را زنده نگه دارند. کمونارهایی که تا آخرین نفس به حکومت کارگری پاریس وفادار مانده و در نبرد تن به تن و نابرابر در کوچه پس کوچه های باریک این گورستان، کشته و یا در پای دیوار کمون تیرباران شدند. روزی که در پایان آن، آدولف تی یر به استانداران سراسر فرانسه نوشت: ” زمین مملو از اجساد کشته شدگان است، اما این صحنه مهیب مایه درس عبرت است. ”

آری کمونارها باز می گردند، نه به صورت هزاران نفر، بلکه میلیونها.

کمون پاریس - شهر آزاد

آیا کمون پاریس آرمان شهر بود؟ هرچه بود واقعی بود. ایده آلی بود برای دنیایی بهتر و عادلانه تر. هم چون ستاره ای سرخ در آسمان تیره جنگ، گرسنگی، شکست و خفت و خواری خلقی مبارز و رزمنده درخشید. پاریس شهر رستخیز طبقه کارگر، شهر دفاع مسلحانه توده نی برای آزادی، برابری و جمهوری سوسیال و جهانشمول بود. در بهار ۱۸۷۱، پاریس شهر گلباران، نمونه آزادی و دموکراسی توده نی یعنی حکومت مردم برای مردم و توسط مردم بود.

با کمون پاریس می توانیم سرخود را بالا بگیریم و بگوئیم آری، جهانی دیگر بدون نظم سرمایه داری ممکن است.

کمون پاریس مظهر رفرم های سنجیده و اصلاحات اساسی، روابط اجتماعی مدرن، سازمان دهی جامعه و کار بر مبنای برابری واقعی و خودگردانی مؤسسات صنعتی و اقتصادی به شیوه ای انسانی و خالی از نظم، روابط و ضوابط سرمایه داری بود.

شکستن گیوتین و ممنوعیت اعدام و مجازات های غیر انسانی، شرکت فعال زنان در جامعه و برابری حقوق آنها با مردان، کم کردن ساعت کار و ممنوعیت کار شبانه برای زنان و کودکان، جدائی جدی دین از دولت، دوری از تنگ نظری های ناسیونالیستی و شوونیستی، آزادی هنری در تمام ابعاد آن، کارنئاتر و نقاشی، نویسندگی و شعر، برپائی انجمن ها، کلوب ها و سندیکاها، کاندیداتوری و انتخابات آزاد و عزل منتخبان در هر زمان که لازم باشد، و... این همه دست آوردهای کمون است.

کمون پاریس محصول اراده توده های به پا خاسته و پرولترهای پاریس بود تا جمهوری از نوع جدید بر پا کنند. کمون پاریس بانی حقوق بشر و اومانیزم واقعی بود و نه آن حقوق بشری که به درستی رئیس دبره از آن به عنوان “دین مدنی حقوق بشر” یاد می کند.

کمون پاریس زاده تئوری های ناب، قالبی، خالص و پیش گوئی های پیامبرگونه نبود. نه سوسیالیسم خرده بورژوائی و نه سوسیالیسم تخیلی بلکه واقعیتی زمینی بود که روی داد.

کمون پاریس نه آرمان شهر بلکه حاصل پراکسیس طبقه کارگر در جمهوری اجتماعی و جهانشمول بود. حاصل پنج قرن مبارزات آزادی خواهانه از دوران عصر روشنائی تا انقلابات توده ئی و پرولتری در اروپا و نیز سوسیالیسم فرانسوی با تکیه بر نظرات بابف، سن سیمون، آگوست کنت، پرودن، بلانکی و در پایان انجمن بین المللی کارگران بود.

کمون پاریس در غلیان می جوشید و می خروشید و در پی جامعه ای نو بود که به قول کارل مارکس رنگی از پیر کفتار زمان گذشته را با خود نداشته باشد. اما حکومت و رسای در جستجوی ارواح پلید گذشتگان تاریخ و در پی جمهوری پارلمانی بود.

کمون پاریس طی “ هفته خونین ” ۲۸-۲۱ می ۱۸۷۱ به خاک و خون کشیده شد. هزاران نفر در هر کوی و برزن، کمونار و غیر کمونار باهم قتل عام شدند. تر و خشک با هم سوختند. در این هفته و روزها بعد از آن هرکس دستانش سیاه بود به این معنی بود که دست به باروت زده و کمونار است، هرکس کفش زرد رنگ، مارک گودینو، که کفش اونیفرم گارد ملی بود، به پا داشت، فدره یعنی سرباز کمون پاریس محسوب شده و در جا اعدام می شد.

پیام سرمایه داری به کارگران نافرمان این بود: هر کس به حریم مقدس سرمایه، تجاوز کند سرنوشت شهروندان پاریسی در انتظار اوست. کمون پاریس را نابود کردند و چه بی رحمانه. بر سرش ریختند، از هر سوی، تا در نطفه خفه اش کنند. اتوپی اش گفتند تا دست نا یافتنی جلوه کند. اسناد و مدارک همین اتوپی دست نا یافتنی را تا سالها پنهان کردند و به دست فراموشی سپردندش. اما دست آوردهای آن همچنان اعتبار خود را حفظ کرده و در هر جنبش دموکراتیک و انقلابی خود را نشان می دهد.

پاریس ۲۸ مه ۲۰۱۱